

Sázava 9. května 2020

Účast: Vilda a Natálka, Maré a Marta, Míla a Ema, Helča ml., Prcek, Pavel a Helča, Pája, Martin a Jana M.

Sobota 9. května 2020 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Když má nějaká akce čtvrt století dlouhou tradici, pak uděláš všechno pro to, aby byla uchována, i když je to za okolností, jež k tomu nevytváří zrovna ideální předpoklady. A tak i v tom podivném roce dvou dvacítek, kdy se všechno popletlo díky „dárku z Číny“ v podobě pandemie koronaviru, se Jarní Sázava nakonec uskutečnila!

Kempy byly stále zavřené, hospody fungovaly jen v režimu výdejního okénka, jako někde na poště, a vládní nařízení zakazovalo shromažďovat se v množství větším než malém, konkrétně deseti osob. A na veřejnosti povinná rouška. *Jó, můžeš, ale jenom s ochranou.*

Za těchto podmínek se zdálo být konání 26. ročníku Jarní Sázavy nemyslitelné. Avšak díky tomu, že opatření v boji proti té neviditelné svini byla v posledních týdnech přeci jen zmírněna, nic nám již nemohlo zabránit potěšit svá vodácká srdíčka, toužící po dvou měsících někdy dobrovolné a někdy jen povinné nesvobody, alespoň účasti na jednodenní akci. Vodácké půjčovny už zase začaly fungovat, a navíc flotila našich vlastních lodí čítá už také docela dost kousků.

Navzdory tomu, že jsme vlastně žádnou akci nepořádali, informace o záměru začít podporu restartu turismu a pohostinství v Česku nejprve v dolním Posázaví, se mezi účastníky našich akcí tak nějak sama rozšířila. Bylo to jistě jen shodou okolností, že tu krásnou slunečnou sobotu kolem desáté dopoledne se v kempu v Týnci nad Sázavou sešly dvě na sobě zcela nezávislé skupinky vodáků čítající dohromady třináct osob. Pozdravili jsme se ťuknutím loktů a pak samozřejmě dodržovali stanovené rozestupy a také povinnost nošení roušek. Jelikož pro to existovala výjimka v podobě jejího stažení při konzumaci, zakoupili jsme pivo v okénku hospody V Náklí. *A šmitec!* A to by bylo, abychom u Náklí nenarazili i na legendární postavu této nálevny, „pána v modrém“ neboli Jaryna.

A kdo že se to tedy v Týnci objevil? Jako první přijeli Vilda a Natálka, pak Maré a Martička, Míla a Ema, Helča ml., Prcek, Pavel a Helča, Pája, Martin a Jana.

Na zahrádkách svých aut jsme si přivezli pětici našich kánoí, šestou si Martin s Janou půjčili v BiSportu. Jen Míla a Ema se na vodu nevydali a dali přednost pěšímu turismu. Než jsme vypluli, domluvili jsme se tedy s nimi, že nám budou mávat z mostu, ale nakonec jsme se již nepotkali. Možná proto, že rychlost naší plavby nebyla zrovna moc vysoká.

Počasí nám vyšlo, obloha byla bez mráčku, sluníčko svítilo a teplota se blížila letním hodnotám, takže došla řada i na opalovací krém. *No toto!* Naopak stav vody byl bídný. Na vodočtu v Nespekách jen nějakých 47 až 48 cm, což už je téměř hranice sucha. Pro nás tedy nový smutný rekord, ale i tak jsme to vyhodnotili, že úsek z Týnce do Pikovic bude lepší než plácání se na volejích mezi Poříčím a Týncem.

Kánoe jsme stáhli k řece pod **týneckým jezem**. Řeka je zde táhlým ostrovem rozdělena do dvou ramen, bohužel to právě, kde jsme se nalodili, bylo to mělčí a kamenitější. Takže hned na úvod se zadáci museli proburlačit (*jo, to je celkem příhodný novotvar*) první várkou kamení, než dopluli ke dvě stě metrů vzdálenému nástupnímu místu půjčovny BiSport, kde na ně čekali Martin s Janou, Míla s Emou a háčci.

Nadešel čas ceremonií, takže jsme vyfotili skupinovku (*s i bez*), Pavel odemkl Sázavu a vůbec všechny řeky pro letošní rok, dal jí cucnout Vildou dodaného rumu, a pak stejným mokem i

pokřtil „Žlababu, třetí svého jména, ochránkyni vodáků a královnu všech českých řek“, dárek to k jeho nedávným double-pěťadvacetinám.

A vypluli jsme. Posádky byly dané: Pavel a Pája ve Žlababě 3, singlující Helča v Tsunami 2, Prcek a Helča ml. v Queen, Maré a Martička v Mlasku, Vilda a Natálka v bezejmenné modré plastovce a Martin s Janou v banánu z BiSportu. Bez roušek, jelikož v případě cvaknutí bychom měli možnost vyzkoušet si, na vlastní plíce, pokročilou formu waterboardingu. Kochali jsme se oku lahodícím pohledem na okolní přírodu zelenající se a vonící jarem a většina si i užívala, že po dvou měsících podivné polo-karantény jsme zase na nějaké normální akci, i když nuceně zkrácené. Někde uvnitř jsme se najednou cítili mnohem svobodnější! *Žijeme!*

Zatím to docela šlo. V této části ještě Sázava není tak přejeznatá, takže jsme jen občas zadržli o nějaký ten šutrák, ale byl čas i na povídání, slunění a pro kuřáky na cígo. Záhy jsme dopluli k jezu **Podělusy**, který jsme pohodově spluli táhlou retardérou u pravého břehu. Moc jsme se nezdrželi ani na **Brejlově**, kde jsme lodě přetáhli přes dřevěný trám ve šlajsně, několika lodím se přes něj dokonce podařilo přejet.

První zastávku jsme tak učinili až na levém břehu u jezu **Kaňov**. Místní bufet byl zavřený, ale také trochu otevřený, díky čemuž jsme se mohli napojit pivkem či colou. A pak již zadáci postupně projeli šlajsnou s hupem na vysokém schodu.

Pod Kaňovem začínala přejeznatá kamenitá část a my začali poznávat na vlastních svalových pletencích a vrzajících kostech, že vody je kurevsky málo! Háčkové jen bezmocně a zoufale volali: „Vpravo – vlevo – vpravo – néé, vlevo – néé...“, ale najít průjezd zkrátka někdy nešlo. A tak naše lodě v lepším případě drhly o kameny a v horším na nich zůstávaly uvízlé, takže je jejich posádky poté musely uvolňovat odpichováním, polo-vystupováním s odražením nohou či jinými podobnými fyzicky náročnými metodami. Ještě, že řeka byla skoro prázdná, jen občas jsme zahlédli či se setkali s jinou partou. A hlavně nikde žádné přiblblé rafty. To bylo moc příjemné.

Sjeli jsme přírodní jez **Krhanice**, po němž nás čekaly další polosuché přejeje, a jez **Pěnkava**, kde Helča málem přejela nějaké dementní dítě koupající se v podjezí v jediném místě kudy šlo proplout. Naštěstí ho tatík včas vytáhl.

Následovaly tři kilometry přejejek, kde jsme sice také hodně hoblovali kameny, ale přeci jen to bylo lepší, protože zde na rozdíl od Kaňova (skoro 1,4 km dlouhý náhon vedoucí až pod Pěnkavu), Lesního jezu (800 metrů dlouhý náhon až do Kamenného Přívozu) a Kamenného Přívozu (přes 1 km dlouhý náhon vedoucí až k Žampachu) vodu nekradli zloději vlastní malé vodní elektrárny, kteří za účelem vlastního zbohatnutí často nedodrží stanovený minimální zůstatkový průtok a vodu bezohledně berou řece, rybám, vodním rostlinám a samozřejmě také nám vodákům. *Grrr! Zalkněte se těma prachama!*

Propluli jsme šlajsnou **Lesního jezu** a zase brutálně drhli v dalším kameništi, jež tak nějak symbolicky vedlo až do Kamenného Přívozu. Připluli jsme sem po 15 hodině, což nám již nyní napovídalo, že vlak ve čtvrt na šest těžko stihneme. Hospody byly nuceně zavřené, ale u Vemenáče měli otevřené alespoň výdejní okénko (přesněji dveře), takže jsme si zakoupili pití do kelímku a jídlo do plastové krabičky a donesli si ho k řece, abychom ho snědli zde. Buď na břehu nebo usazení v kánoji, jak to zrovna komu vyhovovalo.

No, na tomto místě je nutno říct, že zakoupením „jídla“ u Vemenáče jsme učinili mimořádně záslužný čin pro záchranu českých hospod, avšak tentokrát to nabývalo rozměru téměř až humanitárního činu roku a sebeobětování na hranici absolutna. Zejména smažený „olio“ hermelín (camembert z Tesca) byl „mega echt humus“!

Z Kameňáku jako první vypluli Martin s Janou, kteří spěchali, aby stihli včas odevzdat svoji zapůjčenou kánoji. Zdejší jez je typickým reprezentantem rčení „nomen omen“. Samý kámen. Propluli jsme jím sice bez cvaknutí, ale předvedli jsme přitom pěkné divadlo. Prcek s Helenkou uvízli na kameni stejně jako později Pavel s Pájou i Helča, jež skoro vyjela až na

ostrůvek. Maré s Martou dokonce v průplavu udělali hodiny: do šesti ve dvou a pak do dvanácti již s Marém mimo kánoi, když jí vytlačoval z vězení šutráků.

Vrchol dnešního představení měl však teprve nastat a bylo to hned v peřeji mezi Kameňákem a Žampachem, která díky vodozlodějům byla také safra suchá.

Jako první se s pomyslným králem miliardy balvanů v korytě, který však brzy získal výstižné přízvisko „kámen, co cvaká“, seznámili Prcek s Helčou ml. Jen co jim Martin s Janou pomohli s vylovením a vylitím Queen, tak se na úplně tom samém kameni, co se šikovně uvelebil v jediném průjezdném místě, práskli Maré s Martičkou. To už se ale blížil Pavel s Pájou. *Uff!* Velký náklon, ale ustáli to. Záchranářské a vylévací práce probíhaly, když připlula i Helča. *To nevymyslíš! Stejně chyby, stejné známky.* A už tu byla třetí oběť toho samého kamene během asi pěti minut. *Odval se, stoune!* Helča asi měla po tom smažáku ještě moc zaolejované trubky, a proto je vypláchla asi litrem vody ze Sázavy. Masakr. Nicméně docela praktické bylo, že jsme nemuseli zachraňovat plaváčky na více místech, ale vše probíhalo na fleku jako na pohyblivém pásu.

Na posledním jezu, Žampachu, mezitím Natálka převážela přes řeku namísto nefungujícího přívozu nějakou rodinku s dětma a psem. No ještě, že jí za tu dobrotu necvakli.

Jez jsme zdolali tím, že jsme kánoe shodili zavřenou šlajsnou a někteří je sešoupli po spádové desce podél pravé kozy. Ještě jsme si zanádačili na poslední suché peřeji, aby pak na zbývajících šesti a půl kilometrech vody přeci jen přibylo. *Jó, Sázava začala téct, halelůja!* Již jen občas jsme zadrželi, a čekalo nás tedy poměrně pohodové svezení kaňonem Medníku až do Pikovic. Díky, Melounku, protože už jsme fakt byli „zmakaní jako dorti“. Motor Pája i proto přisedla ze Žlababy do Tsunami, aby pomohla do té doby singlující Helče.

Těsně před doplutím do Pikovic ještě Maré vytáhl své vodácké plastové šestistrunné ukulele, předtím řekou pokřtěné, a zahrál pár songů. Pak již jsme přistáli u mostu, vytáhli kánoe na břeh a brzy poté se rozdělili do dvou skupin. Na místě zůstali Vilda, Pavel, Pája a Marta, kteří zašli na pivko, limču a zmrzlinu do hospůdky U Dolejších, tedy do výdejního okénka, jelikož i zde samozřejmě platila celostátní uzavírka restaurací. Ostatní (Helča, Helča ml., Maré, Martin, Jana, Natálka a Prcek) se vydali vlakem v 18:45 do Týnce pro auta. Ve vlaku byla docela legrace, protože Natálka vartila do Marého, aby zahrál Stánky, ale tomu se do toho moc nechtělo. Vedle totiž seděla partička ortodoxních death metalistů. Samá kůže a kov! V jejich očích se zračila varovná otázka: „Jestli zahraješ Stánky, chceš vyhodit z okna sám nebo i se svojí kytarou?“ No ale nakonec vystoupili oni a Maré tak mohl zahrát.

Martin s Janou odjeli z Týnce rovnou do Prahy, Prcek zde zůstal, a čtveřice Helča, Helča ml., Maré a Natálka auty se po okrskách kroutících se nekonečně daleko od řeky doplácala do Pikovic, kde s ostatními naložili kánoe a bagáž a pak se vydali domů za počínajícího deště. *No pěkně jsme si to počasí naplánovali!*

Všechno nás bolelo, ale bylo to moc krásné. Divné? Ne vůbec, protože dnes jsme se dotkli právě podstaty vodáctví...